

'REVERS'

HISTÒRIA D'UNA BORRATXERA

LLORENÇ BONET

La perspectiva del temps em fa afirmar amb total seguretat que l'alcohol va ser determinant en la creació de la revista *Revers*.

L'afició coneguda del Pep i meva per la Voll-Damm, i per qualsevol substància que pugui produir lesions hepàtiques, és un dels factors principals per entendre el perquè d'en-dinsar-se en aquesta mena de projecte que va ser *Revers* (una revista cultural autòctona de caire divers) i que, per sorpresa nostra, ens va aportar uns rèdits en matèria cultural dels quals mai més podrem desempallegar-nos, tot i les misèries esgotadores viscudes.

Quan faig referència a l'alcohol, no ho faig pas per començar un escrit de forma interessant i moderna. Ho dic amb total convenciment de causa.

Amb el Pep (cofundador de la revista i amic per sempre, amb permís d'Hisenda), en aquest sentit som iguals, estem lligats de mans i peus als efectes eufòrics que produeix la ingesta de la fermentació de la civada.

A l'inici de l'inici d'aquest projecte, en plena efervescència d'il·lusió per portar a terme el galimaties que va ser voler fer, de totes totes, un *fanzine* cultural agromodern, ja ens vam adonar de seguida de la nostra malaltia.

Qualsevol reunió, proposta, intercanvi d'impressions o trobada que fèiem per donar forma, tant ideològicament com físicament, al nostre tresor, acabava amb la taula plena de copes buides on l'únic rastre que quedava era l'espuma de la cervesa regalimant amb pesera per les parets del got de vidre.

La fórmula matemàtica que vam descobrir, i que aprofito per mostrar, per si algun il·lús en vol disposar i que consisteix a verificar que com més alcohol, més capacitat d'inconsciència i més atreviment és igual a projecte cultural, va produir els seus efectes.

Si, a més a més, hi afegim que en un moment puntual d'un quadre agut de la nostra predisposició a flotar en la imaginació, com pot ser la nit d'un Cap d'Any, en què tant el Pep com jo estàvem ferits de guerra, etílicament parlant, fent de guardians a les portes d'un dels lavabos més bruts d'un dels pubs més inclassificables de Mollerussa, va fer que la conjunció de les estrelles d'aquella nit decidís que dos inconscients sensibles somiadors, d'actitud delirant, encenguessin l'espurna de la traca.

Aquella nit nebulosa i avorrida, als volts de les sis de la matinada, en què el nostre perfil anatòmic tenia serioses dificultats per mantindre el sistema nerviós central en equilibri, va ser el naixement de *Revers*, i es van formar les bases de tot el que vindria després.

Vam saltar al precipici del que ens era desconegut amb les mateixes sensacions de qui sent plaer realitzant una tasca il·legal. Tiràvem endavant a pas ferm, amb esperit napoleònic, tot eren solucions a les nostres ignoràncies, tots els

entrebancs, que no eren pocs, els superàvem amb una voluntat arrasadora. Vam utilitzar la gent més pròxima de la nostra confiança quasi a punta de pistola perquè ens ajudés a fer brollar aquest concepte que teníem del nostre entorn, sense que ningú morís en l'intent. Molts es van apuntar al carro, d'altres només es reien de la conversa de dos borratxets.

Quan et fiques amb un llibre de cavalleries, com era la nostra creuada en poder veure executat el que havíem planificat, t'adones de seguida que l'ajuda dels teus íntims és fonamental.

Un estrany amor sorgit amb naturalitat, un hedonisme vanitós considerable compartit a parts iguals amb el Pep, unes ganes immenses d'influir, crear i deixar constància, acompanyat d'una sensibilitat pel territori exagerada, eren les receptes per a la medicació i la religió que ens injectàvem per la vena, per dir-ho de forma suau.

Aviat vam fer forat, vam viure els nostres moments de glòria fruit dels resultats de la capacitat de treball, creure en el que fas i sobretot la inconsciència que no percep quan aquesta és superada per l'entusiasme i l'energia.

Ganes de millorar, esforços per mantenir una humilitat disciplinària, cura de la imatge, admiració pels nostres artis-

REV

tes, cerca de l'autenticitat, voler descentralitzar i oferir un producte innovador i escàs a les nostres contrades ens portava a un estat de motivació, només equiparable en satisfacció al primer *trequitxell* de cervesa fresca de quan estàs assedegat.

Però els que ens coneixem el nostres mals sabem que després de les eufòries vénen les depressions. Quan vam aconseguir el més difícil, el miracle de crear una espècie de cooperativa d'artistes, escriptors, dissenyadors, il·lustradors, pintors, fotògrafs, músics i gent que expressava el seu talent en diferents formats, vam topar amb els poders polítics destructors, aquells que et tallen les ales de la il·lusió i et torturen com una mort a pèssics.

Condicionats per les ajudes econòmiques que rebíem, dic, sigui de pas, no gaire generoses, i la fragilitat financera de qui conviu en qualsevol entitat que s'atreveix a tirar endavant una proesa cultural com la nostra, aviat vam descobrir la part fosca del que molts veterans ja ens pronosticaven i que nosaltres intuïem.

Per lògica deducció, ens vam fer nostra la fórmula que un futur gestor cultural s'ha d'escriure en lletres grosses a la pissarra: com més ajudes institucionals, menys llibertat d'actuació; com més diners prestats, més coses a canvi,

com més repercussió, més fotografia política; i la suma de tot això és igual a decepció.

Però aquí som per explicar la part positiva de la història, i la balança es decanta cap a una experiència molt enriquidora. Vam tenir l'oportunitat de tractar amb gent simplement genial, vam aconseguir col·laboradors de primer nivell de tots els àmbits culturals, dels quals no diré el nom per no posar en una llista les més de dues-centes persones que en el transcurs d'aquests cinc anys de vida han aportat la seva forma d'entendre l'art. Hem fet exposicions arreu de Catalunya amb el nom de *Revers* i hem representat la bandera de la nostra desconeguda cultura d'arrel lleidatana. Hem descobert de primera mà el talent immens que hi ha a les nostres comarques, tan virtuós com desconegut.

El munt de persones que treballen des de l'anonimat, l'oportunitat de créixer impregnats d'aquesta aura que et dona haver d'estar a l'última. Tenir la sort de compartir experiències amb autèntiques figures literàries i absorbir com esponges de la intel·lectualitat que aquestes desprenen dels seus llavis. Ampliar els coneixement propis i estar en guàrdia de 24 hores als moviments culturals que es couen. Captar les idees dels transgressors, dels futuristes, dels tradicionalistes, dels modernistes i de tots els *istes* que, en el fons, busquen el mateix objectiu: la millora de la societat.

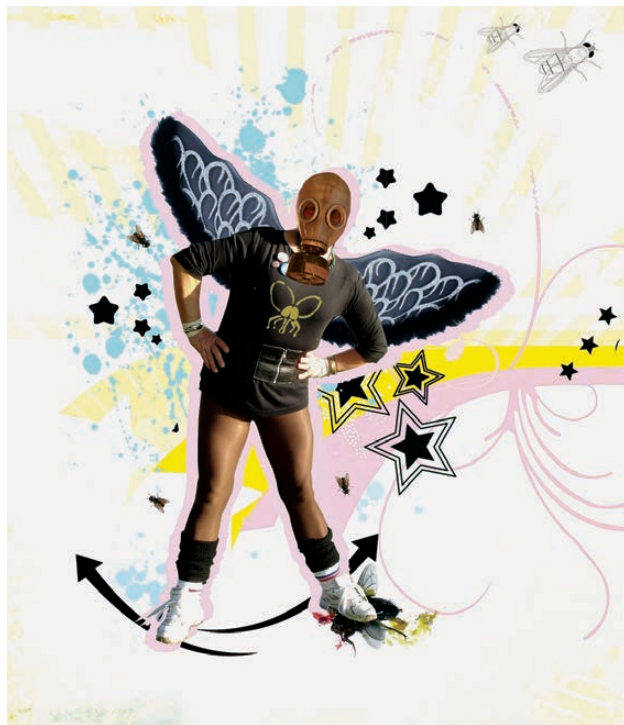
ERS

De la burla que fèiem amb el Pep, de jugar a ser famosos sense ser-ho, el gintònic sempre ens acompanyava fidelment en reportatges i entrevistes a TV3, a TV Pirineus, a la *Divina Comèdia*, de Lleida TV, a Ràdio Sabadell, al programa de Toni Clapés, la secció que teníem a iCat fm, bons records de les bones crítiques que ens feia Miqui Puig al seu apartat *M'agrada, no m'agrada*, les conferències a la Universitat de Lleida juntament amb els del Sonar, a l'Escola d'Arts i Oficis de Tàrraga explicant les nostres experiències; gràcies a *Revers* vam ser els gestors i promotors del Molle-russa Elèctric Motel durant tres anys, tot portant a la programació SR Chinarro, Facto Delafé y Las Flores Azules, Columpio Asesino, Brian Damage, etc.; també vam fundar l'empresa Vincles Accions Culturals, vam crear el club de música alternativa Souclub, l'exposició *La Bugada de Revers*, vam idear el Sona El Poal Projeccions, l'exposició a Cal Puig *Els cinc sentits*, col·laboracions al programa de tendències *Catarsis*, festes mensuals al pub del Big Ben, programacions de discjòqueis al Sonic i al One, festes de presentació a l'Ornitorinc, a La Bòite, al Kiriku... Va ser un no parar i, fent un símil amb la crisi actual, es veia venir que ens la fotríem. Aquest ritme de gira estoniana que suportàvem no ajudava a mantindre el nostre ritme cardíac en les pulsacions correctes i va néixer en nosaltres un esgotament que només la perspectiva del temps ens n'ha fet adonar.

I posats a dir bajanades, em reservo la més gran per acabar. La signo a títol personal i demano disculpes per avançat per la poca modèstia que intueixo que desprec, però afirmo amb total convenciment que els onze números de la revista *Revers* són una radiografia i un diagnòstic perfecte de la idiosincràsia i personalitat cultural del nostre ínfim territori de la plana de Lleida, això sí, representat des d'un punt de vista fins aleshores inèdit a Ponent.

Actualment, amb el Pep, que aprofito per dir que hem rebaixat les dosis d'alcohol per prescripció mèdica, sempre ens ha fet gràcia pensar que, si d'aquí a trenta anys trobem la revista *Revers* als racons oblidats d'alguna prestatgeria plena de pols de qualsevol biblioteca, ens sentirem satisfets d'almenys haver estat participants de forma directa a deixar un llegat dels nostres costums, de la nostra gent, de la nostra cultura, en definitiva del nostre peculiar tarannà. És la nostra aportació a l'arxiu històric d'una època concreta, és la certificació i constància del treball de molta gent que va deixar tatuat al cor de la revista la sensibilitat artística que tan necessària és perquè un país segueixi bategant.

PD: No m'agraden els polítics que s'omplen la boca quan diuen que s'ha d'ajudar el jove emprenedor. Que en són, de falsos!!!

REVERS